RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 104.835 van 19 maart 2002
in de zaak A. 92.609/XIV-3841.

In zake : XXX,
wonende te 2600 BERCHEM-ANTWERPEN,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Armeense nationaliteit, op 13 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 februari 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. HECTORS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, die beweert van Armeense nationaliteit te zijn, is in België binnengekomen op 30 december 1998, en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 10 februari 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 mei 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 februari 1999 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

> "Betrokkene werd verhoord op 13 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.
> Betrokkene beweert op het Commissariaat-generaal dat ze van Azerische origine zou zijn, maar het Armeense staatsburgerschap te bezitten. Ze zou aldaar in 1968 getrouwd zijn met een dorpsgenoot van Armeense origine, dit zeer tegen de zin van betrokkenes ouders die beiden van Azerische origine zouden zijn. Op 24 april 1989 zou ze Kheti, nabij Gumri (Armenië), verlaten hebben, wegens de toenemende moeilijkheden voor personen met een Azerische origine in Armenië. Betrokkene zou samen met haar echtgenoot naar Sochi (Rusland) uitgeweken zijn. Aldaar zouden ze beiden bij een vriendin geleefd hebben en op de markt gewerkt hebben. Ze zouden evenwel niet in het bezit geweest zijn van een verblijfsvergunning (propiska), maar elke maand geld betaald hebben om er toch te mogen blijven. Op 19 juni 1991 zou de politie, in afwezigheid van betrokkene, een controle uitgevoerd hebben op de markt. Betrokkenes echtgenoot zou toen geslagen zijn en meegenomen naar het politiebureau. Op 20 juni

1991 zou hij echter in het ziekenhuis aan zijn verwondingen overleden zijn. Betrokkene zou haar documenten, op enkele na, toen niet meer hebben kunnen achterhalen, aangezien haar overleden echtgenoot steeds alle documenten bij zich zou gehouden hebben. Betrokkene zou op 29 augustus 1991 met een zus van betrokkenes vriendin in Sochi meegereisd zijn naar het dorpje Michailovka, in de regio van Saratov aan de Wolga-rivier. Betrokkene verklaart dat ze er geen wettelijke verblijfsvergunning zou hebben, maar dat ze er wel woonde met de instemming van de goedhartige burgemeester..Op 20 november 1998 zou er in Michailovka echter een nieuwe burgemeester verkozen zijn, waardoor betrokkenes officieuze goedkeuring voor verblijf verloor. De politie zou vanaf toen controles verricht hebben en betrokkene zou in totaal driemaal op het politiekantoor beland zijn. De laatste maal, op 25 december 1998, zou betrokkene een papier getekend hebben waarin ze bevestigd zou hebben geen geldig verblijfsdocument te hebben en binnen de 24 uren het land te verlaten. Betrokkene zou, in het gezelschap van haar minderjarige dochter, M. N., op 26 december 1998 Rusland verlaten hebben en in België aangekomen zijn op 30 december 1998. 's Anderendaags vroeg betrokkene asiel bij de Belgische autoriteiten. Ze legde op het Commissariaat-generaal enkel een overlijdensakte voor van haar man die in Sochi zou overleden zijn en wiens stoffelijke resten voor de begrafenis zouden overgebracht zijn naar Armenië.

Er dient vooreerst op vastgesteld te worden dat betrokkene geen documenten kan voorleggen die haar identiteit kunnen bewijzen. Ze zou tot 19 juni 1991 in het bezit zijn geweest van een oud Sovjet-paspoort, verkregen in Armenië waarin vermeld stond dat ze van Azerische origine zou zijn. Hierna zou betrokkene geen identiteitsbewijs meer in het bezit gehad hebben, waardoor ze, volgens haar verklaringen, ook geen verblijfsvergunning in Rusland kon krijgen. Deze situatie zou in 1998, bij de aanstelling van een nieuwe burgemeester in het dorp Michailovka, geleid hebben tot een verplichte uitwijzing door de politiediensten. Er kan gesteld worden dat de incidenten hier voorafgaand (het conflict tussen Armeniërs en Azeri's in 1988 en de dood van haar echtgenoot in de Russische stad Sochi in 1991) niet meer onder de noemer vallen van haar actuele vrees: na de dood van haar man in Sochi in 1991 zou ze verhuisd zijn naar een klein dorpje, Michailovka (Saratov-regio), waar ze nagenoeg zeven jaren zou geleefd hebben zonder problemen te hebben meegemaakt. Pas in november 1998, bij de aanstelling van een nieuwe burgemeester in het dorp, zou ze problemen gekend hebben omtrent het wettelijk verblijf in Rusland en er door de lokale politiedienst verplicht zijn het land te verlaten.

Hierbij is het tevens belangrijk erop te wijzen dat betrokkene voor beide asielinstanties verklaarde dat er burgemeesterverkiezingen plaatsvonden in haar dorp Michailovka in november 1998. De oude burgemeester, Nazarov Rachid, zou volgens betrokkene niet herkozen zijn. Het beleid van de nieuwe burgemeester zou daarna onrechtstreeks tot betrokkenes vertrek geleid hebben. Nochtans blijkt, uit informatie verstrekt door de Belgische ambassade in Moskou, dat er in het dorp Michailovka (Saratov-regio) in 1998 helemaal geen verkiezingen voor het burgemeesterschap plaatsvonden. Deze stenuning in Michailovka zou echter doorgang gevonden hebben in 1996: toen is de partijloze Sourkov Alexander Mikhailovitch herverkozen als burgemeester. Deze laatste bekleedde de burgemeesterstoel reeds sinds 1990.

Uit bovenstaande blijkt dat er niet langer geloof kan gehecht worden aan betrokkenes asielrelaas. De neergelegde overlijdensakte is niet van die aard om hieraan iets te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden, die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 10 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht

is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt met betrekking tot de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de Minister zijn verweer enkel noodzakelijk acht voorzover het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten; dat zij bij brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel aanvoert :

“Gebrekkige motivering.
Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen stelt dat de incidenten die aanleiding zijn geweest tot de vlucht van verzoekster uit Armenië en het feit van het overlijden van haar echtgenoot in de Russische stad Sochi, geen elementen meer zijn die onder de noemer van actuele vrees zouden kunnen vallen in de zin van de Conventie van Genève en aldus niet in aanmerking zouden kunnen komen bij de beoordeling van haar asielaanvraag.
Dit is onjuist.
Het houdt geen rekening met het volledige verhaal van verzoekster en dat zij in feite vertelt dat zij sinds haar vlucht uit Armenië in de illegaliteit leeft in Rusland en dat zij in Sochi samen met haar echtgenoot heeft kunnen blijven wonen omdat de plaatselijke politie, welke regelmatig controle deed, werd betaald en dat zij nadien, na het overlijden van haar echtgenoot tot 1998 in Michailovka is kunnen blijven wonen bij de gratie van de welwillende burgemeester.
Het moeten leven in de illegaliteit betekent uiteraard dat er nog altijd onmogelijkheid bestaat om terug te keren naar Armenië en dat de eigenlijke vluchtreden met name het ontvluchten van het vaderland, nog altijd aanwezig is.
De redenen voor de vlucht blijven bestaan zolang een persoon niet kan terugkeren naar zijn vaderland en zolang die toestand bestaat, blijft de toestand bestaan welke in de zin van de Conventie van Genève als een grond moet behouden blijven om politiek asiel te verlenen.
Verzoekster heeft trouwens nooit beweerd dat zij in Rusland op wettelijke wijze zou hebben verbleven zodat de overweging van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen waarin wordt gesteld :
‘Pas in november 1998 ... zou ze problemen gekend hebben omtrent het wettelijke verblijf in Rusland...’ volkomen in strijd is met hetgeen verzoekster desbetreffend heeft verteld.
Zoals hogerop in de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen vermeld wordt, heeft verzoekster zeer uitdrukkelijk verklaard dat zij nooit enige wettelijke verblijfsvergunning heeft gehad, zodat de overweging dat zij in Rusland een wettelijk verblijf zou hebben gehad, volkomen foutief en strijdig is met hetgeen verzoekster vertelde.
Dat dit op zich dus een gebrekkige motivering inhoudt en aanleiding moet geven tot vernietiging van de bestreden beslissing, gelet op het feit dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen haar motivering bouwt op zaken die verzoekster niet gezegd heeft.
Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen stelt tenslotte dat, volgens inlichtingen van de Belgische ambassade, er in november 1998 geen burgemeesterver-

kiezing zou hebben plaatsgevonden in Mikhailovitch en dat de toen verkozen burgemeester ook deze burgemeesterstoel bezette sinds 1990 zodat de persoon die door verzoekster wordt aangeduid als burgemeester, nooit burgemeester zou zijn geweest.
Verzoekster begrijpt niet waarom het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen haar niet geconfronteerd heeft met deze informatie. Het is alleszins zo dat hetgeen zij vertelde correct is en de informatie vanuit de Belgische ambassade vermoedelijk materiële vergissingen bevat.
Verzoekster zal dan ook het nodige doen om in de loop van de procedure hetgeen zij zegt, te bewijzen.
Op dit punt bevat de beslissing materiële vergissingen en dient de beslissing bijgevolg ook om die redenen als gebrekkig aanzien te worden.";

3.2.1. Overwegende dat in haar enig middel verzoekster de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de bestreden beslissing verkeerdelijk oordeelt dat de feiten die zij aanbrengt niet onder de Conventie van Genève vallen; dat in casu de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, dit onder meer wegens enkele tegenstrijdigheden in het feitenrelaas; dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat, naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoeker deze gaf tijdens het verhoor voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende heeft kunnen vaststellen :

- met betrekking tot haar identiteit : betrokkene kan geen documenten voorleggen die haar identiteit kunnen bewijzen. Ze zou tot 19 juni 1991 in het bezit zijn geweest van een oud Sovjet-paspoort, verkregen in Armenië waarin vermeld stond dat ze van Azerische origine zou zijn. Hierna zou betrokkene geen identiteitsbewijs meer in het bezit gehad hebben, waardoor ze, volgens haar verklaringen, ook geen verblijfsvergunning in Rusland kon krijgen. Deze situatie zou in 1998, bij de aanstelling van een nieuwe burgemeester in het dorp Michailovka, geleid hebben tot een verplichte uitwijzing door de politiediensten. Er kan gesteld worden dat de incidenten hieraan voorafgaand (het conflict tussen Armeniërs en Azeri's in 1998 en de dood van haar echtgenoot in de Russische stad Sochi in 1991) niet meer onder de noemer vallen van haar actuele vrees: na de dood van haar man in Sochi in 1991 zou ze verhuisd zijn naar een klein dorpje, Michailovka (Saratov-regio), waar ze nagenoeg zeven jaar zou geleefd hebben zonder problemen te hebben meegemaakt. Pas in november 1998, bij de aanstelling van een nieuwe burgemeester in het dorp, zou ze problemen gehad hebben omtrent het wettelijk verblijf in Rusland en er door de lokale politiedienst verplicht zijn het land te verlaten;
- met betrekking tot de burgemeesterverkiezingen : betrokkene verklaarde voor beide asielinstanties dat er burgemeesterverkiezingen plaatsvonden in haar dorp Michailovka in november 1998. De oude burgemeester, Nazarov Rachid, zou volgens betrokkene niet herkozen zijn. Het beleid van de nieuwe burgemeester zou daarna onrechtstreeks geleid hebben tot betrokkenes vertrek. Nochtans blijkt uit informatie verstrekt door de Belgische

ambassade in Moskou, dat er in het dorp Michailovka in 1998 helemaal geen verkiezingen voor het burgemeesterschap plaatsvonden. Deze stemming in Michailovka zou echter doorgang gevonden hebben in 1996 : toen is de partijloze Sourkov Alexander Mikhailovitch herverkozen als burgemeester. Deze laatste bekleedde de burgemeesterstoel reeds sinds 1990;
- uit bovenstaande blijkt dat er niet langer geloof kan gehecht worden aan betrokkenes asielrelaas. De neergelegde overlijdensakte is niet van die aard om hieraan iets te wijzigen;

3.2.2. Overwegende dat verzoekster voor bepaalde vaststellingen een verklaring geeft, die evenwel niet overtuigend lijkt :

3.2.2.1. - wat de reden van haar vlucht betreft, stelt verzoekster dat zolang zij in de illegaliteit moet leven, zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, zodat zij zich wel degelijk in een toestand bevindt die onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie valt. Bovendien stelt zij dat zij nooit beweerd heeft dat zij op wettelijke wijze in Rusland zou hebben verbleven, terwijl de bestreden beslissing dit wel zou beweren;
dat hierbij vooreerst met de verwerende partij dient opgemerkt te worden dat een onwettig verblijf in Rusland en de objectieve sanctionering daarvan niet kan aangezien worden als een vervolgingsgrond overeenkomstig de Conventie van Genève; dat bovendien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag kon besluiten, vermits haar problemen niet langer actueel zijn (het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in 1998);
dat ten slotte moet vastgesteld worden dat de vermelding in de bestreden beslissing van "problemen inzake het wettelijk verblijf in Rusland" door verzoekster verkeerd worden geïnterpreteerd, aangezien deze vermelding geenszins impliceert dat verzoekster zelf daar ook daadwerkelijk wettig verbleef; dat het een louter algemene vaststelling betreft met betrekking tot wettelijk verblijf, zonder dat daarbij zou verwezen worden naar verzoeksters persoonlijke situatie;

3.2.2.2. - wat de verkiezing van de burgemeester betreft, stelt verzoekster dat de door haar verstrekte informatie hieromtrent correct is en dat de informatie van de Belgische ambassade materiële vergissingen zou bevatten. Zij stelt dat zij met deze informatie in ieder geval had moeten geconfronteerd worden;
dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratief beroep en geen jurisdictioneel beroep is; dat dit onder meer impliceert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door hem vastgestelde tegenstrijdigheden niet tijdens het verhoor zelf, indien dit al mogelijk ware, dient kenbaar te maken aan verzoekster ; dat bovendien verzoekster nalaat de tegenstrijdigheden te verklaren;

3.2.3. Overwegende dat bijgevolg verzoekster in het enig middel niet aantoont waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in alle redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht, kon besluiten dat het relaas van betrokkene weinig geloofwaardig is; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**